

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za pijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Dobro znamenje.

Njegovo veličanstvo cesar je imenoval za deželnega glavarja svoje kraljevine Dalmacije župana ercegnovskega. konte Jurija Vojnovića. Gospod konte Vojnović pak je Slovan, naroden z dušo in telesom, velik podpornik vstanka slovanskih bratov v Hercegovini, z jedno besedo: slovansk rodoljub. In to je obče znano. Zatorej se nam pa vrlo važno zdi, da je cesar tega in tacega moža imenoval v Dalmaciji za načelnika deželnega zastopstva. Važno se nam to zdi tem bolj, ker se je od znane nemško-ustavoverne stranke v novinah, spomenicah in v samem državnem zboru v baš prešlem času tolikanj kričalo, ko je raz-minister Giskra grmel zoper Rodiča in zoper dalmatinske Slovane sploh, ko je vidno bilo, da ustavoverna stranka vse moči napenja, da bi v Dalmaciji vrgla Rodiča in narodnjake, pa postavila kakega svojega človeka na stol namestniški a lahomom pomagala kako-takó do večine v deželnej zbornici. Odgovor na vse to ustavoverno hujskanje zoper generala Rodiča in domoljubne Dalmatince je imenovanje Vojnovića. In čegav odgovor? Iz onih višjih krogov, iz katerih mi, prestolu vedno zvesti avstrijski Slovani, jedino še pričakujemo, da se nam naše narodne in politične pravice dadó, ki jih od protivne nam stranke zastonj zahtevamo.

Zatorej mi smatramo ta dogodek za dobro znamenje, ter ga jemljemo kot proroka, da v onih krogih, kjer jim je največ ležeče na gotovem obstanku in razvoji monarhije, kljubu

vsem hujskanjem zoper nas avstrijske Slovane od tako zvanih nemških ustavovercev in njih hlapcev, uže izpoznavajo, da je treba računati tudi z željami vedno lojalnega avstrijskega Slovanstva. Uže je po Poljaki in Hrvatih prišel red na Dalmatince, da se jim začena narodna pravica dajati, — gotovo pride tudi na nas, zato vstrajni bodimo!

Turčija in konferenca.

Iz Carigrada se piše dunajskemu turkoljubemu časopisu 5. t. m., da Turki izmed predlogov, ki jim jih stavlja evropska diplomacija, z ruskim generalom Ignatijevim na čelu, zlasti o nekaterih nečejo nič slišati in jih odbijajo. — Ti Turkom nevšečni predlogi so:

1. Da bi se kaj ozemlja Srbiji in Črnej gori odstopilo. 2. Da bi se ustanovila dva privilegirana vilajeta, katerih jeden bi obsegal vzhodni del Bulgarije in severno-vzhodni del Tracije do Adrijanopla, drugi pa zapadno Bulgarijo, sandžaka Niš in Sofijo, kakor tudi provincijo Filipopol in severno Macedonijo. 3. Da bi se oni jezik kot službeni uvel, katerega govori večina dotičnega okraja. 4. Znižanje davkov v privilegiranih provincijah in uporabljenju treh četrtin teh davkov v lokalne namene. 5. Municipalna policija, ki bi stala pod poveljem tujih častnikov in podčastnikov. 6. Garancija, katero ima dati mejnarodna komisija, ki bi uplivala na notranjo upravo.

Te terjatve tedaj Turčija odbija in pravi, da zato, ker nameravajo njeno državo raz-

kosati, — kar ima prav, ali ona se baš mora razkosati, če prav diplomati ne izrekajo tega.

Turki namreč tako-le računajo dalje: „Tisti dan, ko bi se tri vstale provincije postavile pod izjemno vladu, bi grške provincije zgrabile za orožje in razvile zastavo upora. Evropa bi iz nava posredovala, in tako bi se cela država razcepila v majhne avtonomne države, ki bi imele lastno življenje in bi se mej soboj zedinjale. To hoče porta velesilam pokazati, a te nečejo (?) razumeti. Turki pravijo, da hočejo reforme, a razkosati se ne hoté, celoskupnost si hoté obvarovati. Za to se bodo borili do zadnjega moža. Cela dežela hoče vojsko, zahteva jo burno, in niti ministri tega zahtevanja ne mogo preslišati. To naj si Evropa zapomni. Ako je ona tudi za vojsko, zakaj zavlačka konferencijo? Ponavljam vam, Turki se ne udadé.“ — Tako piše dopisnik „N. Fr. Pr.“ in vidno je, da je s tem položaj Turčije razjasnjen.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 10. januarja.

Leto in dan je minilo, kar so cislejtanski ministri šli prvič v Pešto dogovarjat se z ogerskimi o ponovljenji nagodbe, ali vspeha nij še denes nobenega in še zdaj noben človek ne more povedati, kako se bode to vprašanje, ki se tiče obstanka monarhije kot celote, rešilo in kdo ga bode končno rešil. Je-li dobro za avstrijske Slovane, da so Čehi, vodje naši, pasivni gledalci, stoječi na strani? Težko dalje.

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Četrto poglavje.

(Dalje.)

„Vas ne poznam,“ rekla je Jerica; „kje je moj strijc Trueman?“ tako namreč je hotel True imenovan biti.

„Dete drago! šel je od doma a kmalu se bo vrnil. Kako se počutiš? — bolje?“

„Bolje, da, mnogo boljše. Ka sem dolgo spala?“

„Precej dolgo. Le vleškaj se in prinesla ti bom malo ovsene kaše; to ti bo dobro delo.“

„Ka strijc True ve, da ste tukaj?“

„Da, prišla sem, da sem bila pri tebi, ko njega nij bilo doma.“

„Prišli ste sem? Od kod?“

„Iz svoje sobe. Jaz bivam v drugi strani te hiše.“

„Vidim, da ste predobri,“ rekla je Je-

rica. „Dopadate mi. Čudim se pa, da vas nijsem videla, ko ste sem prišli.“

„Dete drago, ti si preveč bolno, da bi bilo to opazilo. A upam, da se ti bo sedaj kmalu zboljšalo.“

„Žena je pripravila ovseno kašo, ter se je zopet vsedla k delu, ko je Jerica kašo pojedla. Jerica se je vlegla na blazino z obrazom obrnenim k svoje novej prijateljici, uprla je svoje velike oči na njo, ter jo opazovala nekoliko časa, kako je sedela in šivala. Na zadnje se je ozrla žena na njo, rekši jej: „No, kaj misliš, kaj delam?“

„Ne vem tega,“ rekla je Jerica „kaj pa delate?“

Žena ja dvignila kvišku svoje delo, tako, da je Jerica lahko videla, da je bilo temno oblačilce iz kotenine, za nekega otroka.

„Joj, kako lepo krilce!“ zaklicala je Jerica. „Za koga je? Za majheno vašo deklico?“

„Ne,“ odgovorila je žena, jaz nimam nobene majhene deklice, imam le enega otroka, svojega Viljema.“

„Viljema; to je lepo ime,“ rekla je Jerica. „Ali je dober deček?“

„Dober? — Najboljši deček na svetu je in najlepši!“ odgovorila je žena in nje blede obličje polno skrbi se je zasvetilo materinega ponosa.

Jerica se je obrnila na stran in za otroka tako nenaravna žalost je prešinila nje obličje, da je žena ozrši se, mislila, da se je Jerica utrudila in da mora sedaj mirovati. Ta jej je rekla ter prosila, naj zatisne oči in zopet zaspi. Jerica je ubogala prvim besedam ter je ležala tako mirno, kot bi bila hotela ravno zaspati; kar so odpro duri in True vstopi.

„O, gospa Sullivanova,“ reče, „vi ste še vedno tu! Jako hvaležen sem vam, da ste ostali. Nijsem mislil, da bom tako dolgo zunaj. — No, gospa! kaj se vam zdi, kako je otroku?“

„Dosta bolje, gospod Flint. Zopet se je zavedela in jaz upam, da bode pri skrbni postrežbi kmalu prav dobra. — O, vzbujena je,“ pristavi, zagledavši, da je Jerica odprla oči.

Trueman je pristopil k posteljici, pogladil jo je po laseh, kratko pristrizanih in lepo vravnanih, potipal jo je za žilo ter zadovoljen pokimal z glavo. Jerica je prijela nje-

Volitve na **Češkem** za državni zbor bodo sredi februarja.

Magjarski listi se še vedno pečajo o vprašanji, kako bode, če se vrne Košut v domovino nazaj. Če pride, nekdanji puntar, moral bode cesarju in postavam zvestobo obljubiti. Nekdaj je pa dejal, da tega ne stori, torej bode svojo besedo prelomil. Strah pred Rusijo in pred Slovanstvom tega starca tira tudi tako daleč, kakor ves magjarski zarod.

Vnanje države.

Iz **Srbije** se poroča, da se utvrdenja v moravski dolini dopolnjujejo tako, da Turkom vzetje Djunisa ne bode nič hasnilo. — Zalibog pak se tudi čuje, da mej Srbi in ruskimi prostovoljci nij pravega soglasja. V boji nesrečni narodi vselej v napačnostih iščejo uzroka svojega neuspeha ne pa v sebi. Vsi Srbi naj bi razumnejši bili in vedno pomislili, da le Rusija jih je pogube rešila.

Iz **Carigrada** se javlja 9. t. m. v „Pol. Corr.“: Včerajšnja konferenca je ne-nadno izpala še ne čisto neugodno. Corti, zastopnik Italije je Turke opomnil, da so reforme Andrassyjeve s komisijo vred uže sprejeli ob svojem času brez ugovora, zdaj pa odbijajo mejnarodno komisijo za eno leto. Salisbury ga je podpiral in dokazal, da konferenčni predlogi ne presegajo angleškega programa. — Mogoče, da bodo Turki zdaj Andrassyjeve reforme vzeli.

Turška „Turquie“ piše, da ima zdaj njena država v Bulgariji 185.000 vojakov, ki se tako razdeljujejo: V Ruščuku je 20.000 mož, v Šumli 25.000, v Vidinu 20.000, v Totrakanu 8000, v Silistriji 15.000, v Tulči 20.000, v Dobrudži 30.000, v Nikopoli 6000, v Plevnu 4000, v Varni 20.000 mož itd., drugod po menj.

Tudi na **Nemškem**, v tej državi bojazni božje, državni pravdniki enako radi konfiscirajo kakor pri nas, da še čudneje. V Kantovem rojstnem kraju Königsbergu se je državni pravdnik celo tako daleč zaletel, da je predlagal proganjanje tiskarskega stavca, kateri je okrivljeni članek stavil. Državni pravdnik gotovo ne zna, da je eden članek stavi navadno po več stavcev, da torej jeden stavec ne more uplivati na obseg celega članka. Če torej stavec greši proti zakonu s tem, da članek stavi, je kaznjiv tudi poštni uradnik, ki ga dalje pošilja.

Dopisi.

Iz mesta Loža 6. januarja [Izv. dop.] V velikih mestih se praznuje čestokrat jubileum. Taka slavlja so, da se smem tako

izraziti, na dnevnem redu. Obhaja se spomin deset-petindvajset-in celo stoletnega obstanka kakovega časopisa. Tudi ima svoj jubileum sivolas starček, kateri je petdeset, in mogoče še več let žrtvoval svoje moči državi; a tudi društva praznujejo spomin svojega mnogoletnega delovanja. Na Slovenskem je na pr. naj bolj znan prostemu ljudstvu jubileum, kate-rega napoveda sv. oče papež v Rimu. Omenjam, da se je na Slovenskem pretečeno desetletje slovesno praznovalo spomin stoletnega rojstvenega dne prvega našega slovenskega narodovega buditelja Valentina Vodnika; tudi Novomesto je 19. 20. 21. avgusta 1865 sijajno obhajalo svojo 500 letnico.

Lož, akopram se ne more meriti po svojej obliki, niti po stanovalcih drugim mestom, baš ima to prednost, da je historično imeniten. A saj na Kranjskem nij ljudskih mest, in to morda iz uzroka, ker zapuščajo delavne moči nerodovitno deželo, in so potem drugim narodom na razpolaganje, kateri se v našo škodo bogatijo. Obrtnija je steber in močna podpora vsakega naroda v materijalnem oziru; iz naše dežele se surovi pridelki izvažajo, da drugim koristijo.

Navedel sem, da je Lož veljaven radi tega, ker je historičen, in to, ker je bil 8. marca 1377 za mesto povzdignjen; letos bode tedaj 400 let, kar je kot mesto ustanovljen. Taki slučajji so redki, torej je odločil mestni odbor, da se slovesno praznuje, štiristoletnica mesta Loža in sklenil, da se v izvršenje tega skliče prvi volilni razred loške občine.

V to svrhu se je 4. januarja t. l. zbrala „elite“ — vsa inteligencija iz Loža in razpravljali smo, kako bi se izvršilo isto slovesnost. Dan slovesnostij nij še odločen, ker meseca marca je vreme neugodno, in zbog tega je navedeno praznovanje preloženo v poletje.

Izvoljen je bil omenjeni dan 4. t. m. provizoričen odbor 5 udov, kateri bode osnoval črtež slovesnosti, in sploh učinil vse korake, koje treba k enakim znamenitostim. Po preteku dveh mesecev se bode za isto stvar definitiven odbor volil, koji bode i v javnost stopil, in razglasil podrobnosti in program „štiristoletnice mesta Lož.“ Slavno občinstvo in slovenske rodoljube prosimo uže sedaj, naj nas bodo podpirali pri tem domo-

ljubnem početji; saj bode vse v slavo domovini.

Iz Ljutomera 5. januarja [Izv. dop.] Uže dolgo časa nijsmo imeli pri nas tako prijetnega in veselega večera kakor 1. januarja. Na ta večer nas je počestil slovit virtuozi, g. Vavpotič, telegrafist v Gradci, ki je uže od presvitle cesarice prstan dobil zaradi svoje sporednosti na citrah. Imeli smo tukaj uže dostikrat kako veselico, a nikoli nij bilo toliko ljudstva zbranega kot na ta večer. V največji sali v Ljutomeru pri g. Vavpotiči, gostilničarji, bratanci omenjenega virtuoza je bilo ljudstvo tako natlačeno, da še niti dame nijso imele dosti prostora, da bi sede. Milo doneči glasovi so privabili dosta gostov, ki jih nijsmo uže več let v nobenem društvu videli. Pri vsakej točki programa se je g. umetniku ploskalo ter klicalo živio brez konca in kraja. Večkrat je bil prisiljen nekatere točke ponavljati. Kompozicije so se bile deloma lastne deloma od drugih kompoziterjev. Vstopnine nij bilo, pa pobiral je tukajšnji preljubljeni trgovec g. Leršen darove za Ljutomerske sirote. Nabral je še precej lepo vso to, za kar se je tukajšnji zopet novoizvoljeni in priljubljeni župan, g. Steyer prvo g. virtuozu in potem navzočemu ljudstvu javno zahvalil.

Lehko smo Ljutomerčani ponosni, da imamo take domoljube in patrijote: Želimo ga tukaj še videti in slišati.

Večkrat bi se dala tukaj napraviti marsikatera veselica, če bi tukajšnji gospodje premlačni ne bili, in da bi bila sloga. Se ve, da tudi slaba leta so temu kriva.

Nekdanji veseli Ljutomer postal je dolgočasen. V tako malem kraju so štiri društva; Čitalnica, Leseverein, Feuerwehr in streljalno društvo (Schützengesellschaft.) Zadnje je najboljše obiskano, ker je kozmopolitično društvo. Prvi 2 društvi postaneti pa v kratkem zgoli duhovi, kajti do sedaj ne moreti niti umreti niti živeti. Vse ude zadnjih dveh imenovanih društev bi lahko na prstih naštel, in nemajo tudi nobenega shoda. Čitalnico bi lahko prav dobro zdržavali, ker je tukaj dosta izvrstnih narodnjakov in podpirateljev. Pa zakaj ne?!

Tudi društva „Feuerwehr“ število se vedno krči. Slovenci, spominjajte se na latinski pregovor, ki pravi: „Concordia parvae res cres-

gove velike roke ter jih s svojimi ročicami stiskala. Sedel je k postelji in oziraje se na delo gospe Sullivanove, je rekel:

„Gospa, čudil se bi ne, ko bi prej oblekla svoja nova oblačilca, kot sva se nadejala. Po mojih mislih bode v par dneh zopet vstala.“

„To sem tudi jaz mislila,“ odgovorila je gospa Sullivanova; „a ne prenaaglite se preveč. Bila je hudo bolna in ozdraviti se mora polagoma. Ka ste denes videli gospico Grahamovo?“

„Da, videl sem revico! Bog naj blagoslovi prijazno njeno obličje! Mnogo je popraševala o majhenej tej Jerici in dala mi je ta kos gadjega jezika, mislim, da ga je tako imenovala. Rekla mi je, da je izvrstno zdravilo za bolnike. Gospa Sullivanova! ali ste kedaj kuhali gadjji jezik, da mi lahko pokažete, kako naj ga kuham; za to vas prosim; kajti reči moram, da se ne spominjam tega, če prav mi je obširno vse razložila.“

„O, da, to je prav lahko. Prišla bodem časih ter ga nekaj pripravila. Mislim, da sedaj ga Jerici nij treba, ker je ravno jedla ovseno kašo. A oče moj je prišel domov in

pripraviti moram čaj. Gospod Flint, na večer bodem zopet tu.“

„Gospa! hvala vam lepa, hvala vam; vi ste vendar predobri.“

Naslednje dni je gospa Sullivanova po gostem prihajala ter pri Jerici ostajala. Bila je blaga mirna žena kaj milega obraza, kar je posebno dobro delo otroku, ki je dolgo časa živel v neprestanem strahu in trepetu ter je bil tako hudo držan. Vselej je prinesla soboj svoje delo, ki je bilo navadno kako otročje oblačilce.

Neki večer je Jerica, skoro popolno ozdravljena hude mrzlice, sedela tik ognja Truemanu v naročji ter je bila skrbno zavita v odejo. — Pogovarjala se je z njim o novej svojej prijateljici in znanki. Kar mu pogleda v oči, rekši:

„Strijc True, ali vi veste, za katero majheno deklico dela oblačilce?“

„Za neko majheno deklico,“ odvrnil je True, „ki potrebuje krila in še mnogo drugih reči; ker nema, kolikor vem, nobene druge obleke razven par starih razcapanih cunj. Jerica, ka poznaš ti kako tako deklico?“

„Zdi se mi, da,“ rekla je Jerica in ga je, nagnivši glavico na stran, kaj prekanjeno pogledovala.

„No, kdo pa je?“

„Ka nij v vašem naročji?“

„Kaj ti! — Ali misliš, da bode gospa Sullivanova za te narejala oblačilca?“

„Ne,“ rekla je Jerica, pobesivši glavico, „tega bi ne mislila, ko bi vi ne bili mi povedali —.“

„No, kaj pa sem povedal?“

„Nekaj o novih oblačilih za me.“

„Da, to sem rekel,“ odgovoril je True, močno jo k sebi pritiskivši, „in za te so; — dvoje celo oblačilo in po vrhu še čevljičke in nogovičice.“

Jerica je, čude se, odprla svoje velike oči ter se je smijala in z ročicami ploskala. Tudi Trueman se je smijal; oba sta se videla jako srečna.

„Strijc True, ali jih je gospa Sullivanova kupila? Ali je bogata?“ prašala je Jerica.

„Gospa Sullivanova? — ne, to ne!“ odgovoril je Trueman, gospica Grahamova jih je kupila in plača gospej Sullivanovej tudi delo.“

cunt, discordia maximae dilabuntur“, sloga jači, nesloga tlači.

Dan pred novim letom je tukaj nek hudobnež v poštno skrinjo gorečo žveplenko vrgel da bi vsa pisma uničil. Bila so tudi nekatera službena pisma od glavarstva, a vendar se mu nij posrečilo, ker je sam g. poštar zapazil, ko so pisma tlela,

Iz Žavca 9. januarja. [Izv. dopis.] Uže večkrat je bilo na raznih mestih in tudi v „Slovenskem Narodu“ govorjenje o Savinji. Tožilo se je, koliko škode nam je uže storila in koliko nam je še bode, dokler se ne bode tej reči v bran prišlo. Res, žalosti mora človeka srce boleti, če vidi, kako vsako leto deroči valovi, ne le vse pridelke pokončavajo, ki so ob Savinji nasejani, ampak tudi rodovitno zemljo ali čisto izplovljejo ali pa soboj jemljejo. S kakim veseljem pa mora naš kmetič svoje polje obdelovati in obsejevati, ker le tisto ve, da se je tradil in sejal, pa tega ne, če bode tudi žel? Tam, kjer so se še pred ne davnim časom lepe njive in zeleni travniki razprostirali, vidiš zdaj na obeh bregih Savinje daleč okrog le debelo kamenje in lapor. Žavski občinski spašnik, kateri je pred več leti gotovo dobro produktiven bil, zdaj je velikej puščavi podoben. Čisto razrit in izpran je zdaj popolnem neploden. Vsako leto pa se razlije Savinja po njem in ga več časa pokriva, tako, da imamo tudi Žavčani nekako panoramo cerkniškega jezera pred očmi, se ve da s tem razločkom, da ne najdemo pri odtoku na cente žlahtnih rib in pri rodovitnih tal, kakor Cirkničani, ampak le pesek in golo kamenje. Zdaj se sicer Žavčani uže več ne brigajo za to izumrlo zemljo; ne zdi se jim več škoda, če se silni valovi po njej preganjajo; le trška čeda se še po leti tam peče in dolgočasi, saj jesti tako ne najde nič. Ali kako korist pa bi nam ta velikanska planota dajala, ko bi se bili Savinji pred petdesetimi leti ali uže popred ostre meje odkazale! — Lansko leto je bil gospod deželni namestnik sam pri nas, da se je z lastnimi očmi prepričal, kaj ubogi Savinčani po povodnjah trpe. Tudi se je zadnjič v deželnem zboru vendar tudi enkrat ta potreba izpoznala in dovolilo se je, da se ima Savinja regulirati. Pričelo se bode to delo v Mozirji in se bo potem

tako uravnalo, da se v desetih letih dokonča. Kako in s kakim uspehom se bode to podvzetje izvršilo, nam bo prihodnost pokazala; toliko pa je gotovo, da bo moral izurjen mojster priti, če bo hotel razuzdano Savinjo za vselej ali vsaj za dalje časa ukrotiti.

Lansko leto je bilo za Žavčane po vsem prav nesrečno, posebno tudi kar se letine tiče. Voda, mraz in rja so nam skoraj vse pridelke pokončali in s strahom gledamo prihodnosti v obličje. Prišel bode čas setve in ne bomo imeli kaj saditi, ne jesti še manj pa kaj prodati. Vrh tega se nam vendar pri davku nič ne pregleda ampak še ostreje se terja, ko druga leta. Strašno nas je namreč iznenadil tisti sluga, ki je prve dni meseca decembra lanskega leta kar od hiše do hiše rubil. Denarja se nema za kaj dobiti, a davek moramo plačevati in to še sicer več ko prejšnja leta.

Naložili so nam namreč pet procentov kazni na dan in sicer od 7. decembra l. l. naprej; v dvajsetih dneh se na tak način cel dolg podvoji in kaj potem? Zadnji čas je tedaj in mi uže tudi komaj pričakujemo, da se uresniči besede dunajskega proroka, ki nam uže dolgo obeta „da bode skoraj bolje“!

Nekaj let sem se oskrbnik knez-Salmove graščine Novo Celje blizu Žavca s hmeljerejo peča in hmelj se je uže večkrat, posebno pa letos prav dobro obnesel. Pravijo da neki ta naš hmelj nij slabeji, kakor najboljši češki; zato bo tudi za naprej več žavskih posestnikov s tem pridelkom svojo srečo poskusilo. Bolje je pa vedno hmelj saditi ko žito, posebno pa rež ali ječmen sejati, kateri uže več let pri nas več ne obrodi.

Vreme imamo pri nas pomladansko, tako da si o veliki noči ne želimo lepšega. Vse poganja, trate in livade so z pomladanskimi cvetkami preprežene. Če le to ne bode imelo slab upliv na letošno letino?

Domače stvari.

— (Od likvidacijskega odbora banke „Slovenije“) se nam piše: Mnogokrat smo uže delničarje likvidujoče banke „Slovenije“ pozivali, da naj po sklepu občnega zbora dne 28. septembra p. l. po 30 gold. na vsako delnico doplačajo, toda ta poziv je imel

do sedaj le malo uspeha, in vsled tega se razmotanje kupčije nij moglo tako vršiti, kakor bi bilo želeti in se tudi v prihodnje vršilo ne bode, dokler ne bo likvidacijskemu odboru mogoče terjatvam upnikov do banke zadostiti. Čem dalje pa delničarji ne bodo doplačali, tem dalje ne bo mogel likvidacijski odbor svoje naloge dokončati in tem večji stroški bodo delničarjem narastli. Likvidacijski odbor je tedaj prisiljen proti vsem tistim delničarjem, kateri še nijso doplačali, sodnijsko postopati, kar s tem dostavkom objavimo, da naj se vsakteri podviza, brž ko brž na svoje delnice doplačati, ker le na ta način bi se neprijetnosti sploh, posebno pa sodnijskih stroškov obvaroval. (Od strani delničarjev pak se nam pritožbe pošiljajo, da se jim zdi, da likvidacijski odbor prepočasi dela. Mi tega ne razumemo popolnem, zato ne sodimo, le občno željo bi izrekli, naj se od vseh strani energično dela, da bode ta nesrečna stvar kmalu pri kraju. Uredn.)

— (Pri letnem zboru „Sokola“) v soboto 6. januarja so bili v odbor skoraj jednoglasno sledeči gg. izvoljeni: Franjo Drenik za starosta, Feliks Nolli za podstarosta, potem M. Armič, P. Draksler, A. Jeločnik, Juvančič, Kadilnik, Koch in Franjo Ravnikar. Navzočih je bilo 35 udov. — Da bi se „Sokolova“ maškerada na pustni vtorek, kakor po navadi, sijajno in zabavno izvršila, se ima po sklepu občnega zbora v ta namen pomnožiti odbor „Sokola“ za 5 udov, ter takoj začeti priprave za to jako priljubljeno pustno zabavo. — Novemu odboru se je tudi naložilo, pretresati in poročati, kako bi se morebiti sedanja sokolska obleka mogla nekoliko predruščiti.

— (Deželne dobrodelne naprave) v Ljubljani v letu 1876. V bolnišnici je bilo v oskrbi 2944 bolnikov. V blaznici je bilo 224 bolnikov. V porodišnici (148 porodnic, 141 otrok) 289 bolnikov. Tedaj skupaj 3457 osob. Ozdravilo in umrlo jih je v bolnici 2678 bolnikov, v blaznici 124, v porodišnici 274 bolnikov, skupaj 3076 bolnikov; tedaj jih je ostalo koncem leta 1876: v bolnici 266 bolnikov, v blaznici 100, v porodišnici 15 bolnikov, skupaj 381 osob. Najdenec pri redni-

„Kdo pa je gospica Grahamova?“

„Ta je gospica mnogo preblaga za ta svet — to je gotovo. Pri priliki ti bodem o njej pripovedoval; a bolje je, da sedaj ne, zdi se mi; ker čas je, da greš v posteljico in zaspiš.“

Ko je bila neko nedeljo Jerica precej močna in je celi dan bila po konci, čutila se je tako utrujeno, da je pred nočjo šla v posteljo, ter je dve uri ali tri prav trdno spala. Vzbudivši se, je videla, da Trueman ima družnika. Star mož, kot jej se je zdelo, dosta starji od Truemana, je sedel na drugi strani peči ter je kadil iz pipe. Njegova obleka je bila, če prav starega kroja in iz debelega platna, kaj snažna; las je imel malo in beli so bili kot sneg, ter so za ušesi narejali dve dolgi kodri; bili so gladko počesani in na temenu drugače popolnem golem in svetlem skup zvezani. Bil je ostrega obličja; po tem je Jerica sodila in mislila, da mu je prav lehkko, komu povedati nevsečne reči, da mu mora celo težavno biti, komu povedati kaj prijetnega. Kota njegovih usten izrazovala sta nekaj zbadljivega in ves njegov obraz je nekako kazal,

da je spoznal vsako zmoto tega sveta; to je opazila Jerica, dasi ravno si tega nij mogla razjasniti, ter je po zunanosti sodila njegovo srce. Dozdevalo se jej je popolnem pravo da je ta mož gospod Cooper, oče gospe Sullivanove; in tudi v tem, kako je po prvem pogledu o njem sodila, ločila se nij dosta od večine družih ljudij, ki so poznali starega cerkvenika. A krivico so mu delali njegov obraz in javno mnenje. Res, da nij bil odkritosrčnega duba. Rodbinska nezgoda in pa neprijazna in nestanovitna sreča ste ga napotili, da je imel pred očmi le žalostno stran življenja, da je rad premišljeval le njegove skrbi in tuge, in da se je rogal svetečim se nadam vesele mladine, ki le svet malo pozna, kot je skrivnostno z glavo maje navadno se izražoval. Tudi služba, ki jo je zadnja leta opravljal, nij bila primerna, da bi mu odpravila ono otožnost. Cerkvena svoja opravila opravljal je po večjem le sam in ker v starosti nij občeval več z drugim svetom, postal je oster z njegovimi neumnostmi in neizprosljiv proti njegovim hudobijam. A vendar je bil kaj milega in blagega srca in True Flint je to

vedel, ter je rad delal na to, da je Cooper kazal svojo blagost in milost. Truemanu je dopadala odkritosrčnost in poštenost starega moža; in marsikatero nedeljo večer sta skup sedela pri peči ter sta se razen važnih osobnih stvari pogovarjala o raznih političnih pravicah, za katere se vsak Amerikanec čuti poklican posebno se poganjati, in vendar njiyne prijateljske razmere nijso bile ne enkrat niti razžaljene niti v nevarnosti. To je bilo tem čudovitejše, ker je Trueman Flint bil vse drugače, staremu Pavlu Cooperu popolnem nasprotno narave; bil je namreč zmirom poln nad, vroče krvi in vselej naklonjen, življenje ogledovati le od vesele strani; in naj bi mu kaka stvar bila še bolj tlačila srce, izražoval se je vendar da se bo nazadnje uže obrnilo na boljše. Ta večer, o katerem pripovedujemo, sta se pogovarjala o raznih navadnih svojih predmetih; ko pa se je Jerica zbudila, slišala je, da se razgovarjata o njej samej. Naravno se je kmalu živo zanimala za to.

(Dalje prih.)

cah je bilo v letu 1876 431. Iz dež. oskrbe izstopilo in umrlo jih je 111, tedaj jih je ostalo koncem leta 1876 še 320 oseb. Lansk skupno število bolnikov je znašalo 3262, v primeri z letošnjim številom 3457 se tedaj pokaže, da je bilo letos 195 oseb več oskrbovanih kakor lansko leto.

— (Ponarejeni desetaki.) Piše se nam: Ljubljanska policija je včeraj zasačila nekega kmeta, ki je izdajal ponarejene desetake. Imel je pri sebi še štiri take bankovce.

— (Živo srebro.) Pred kratkim so pripeljali na kolodvor v Kranji 1000 kilogramov živega srebra; rudo, iz katere so srebro dobili, so nakopali pod Ljubeljem v sv. Ane dolini, kjer je tudi peč za pridobivanje srebra iz surove rude.

— (Umrli) je v Mariboru živinski zdravnik in hišni posestnik Franc Marb 5. t. m. v visoki starosti 80 let. Bil je učenec nedavno umrlega dunajskega kanonika dr. Veitha, ki je bil, predno je vero menjal, direktor veterinarskega zavoda. Marb je bil najstari meščan mariborski.

— (Mrtev najden.) Posestnika Antona Dernovška iz Prevrata, konjiškega okraja so 3. t. m. mrtvega našli žandarmi. Imel je na glavi rano; ker je rad pil, je mogoče, da je šel vinjen domov pa je na omenjeni način smrt našel, mogoče pa je tudi, da mu je rano na glavi kak zločinec zadal, zaradi česar se je tudi začelo natanko preiskavanje.

— (Iz Trsta.) V Trstu pri opravištvu „Edinosti“, katero priporočamo, izšla je knjižica z naslovom: „Krajevna imena tržaške okolice“, ki se dobiva za 12 kr. Konec se glasi tako-le: „Število prebivalstva vse tržaške okolice, kakoršna je še do danes, ko to pišemo, znaša 43.796 duš. Ker pa hočejo nekatere okrajine, ki so pri mestu in so zato najbolj bogate in obljudene, mestu utlesiti in jih uže sedaj mestu prištevajo, zato se število okoliških prebivalcev, ako se to zgodi, skrči na 20.102 duš. Dotični sklep tržaškega deželnege zbora nij še dobil vladnega potrjenja. Če prav se je v okolici, zlasti v tistih delih okolice, ki so bliže mestu, vgnjezdilo veliko lahonstva — ker italijanskih ne moremo imenovati slovenskih roditeljev polasčenih otrok — vendar je pravih Slovencev gotovo nad 30 tisuč, seveda le v okolici neprištevši Slovencev v mestu. Nekdaj je bila vsa okolica čisto slovenska! Videli smo, da vsa krajna imena v tržaški okolici imajo izvir v slovenskih koreninah. Krajne razmere, ljudska pripovedovanja in zgodovina potrjujejo očitno naša razlagovanja ter pobijajo nasprotna dozdevna dokazovanja tukaj naseljenih Italijanov, ki neradi pripoznavajo, da živé na slovenske zemlji. Dalo bi se o tem še veliko govoriti: imena posameznih krajev, potokov, hribov... pričujejo, da tržaška okolica je bila od nekdanje slovenske. Še več: celo nekatera imena tržaških mestnih ulic so slovenska in sam Catey, tržaški patricij, v svoji knjigi pri razlagi imena ulice kovač pravi, da „se ne smemo čuditi, da nosi ulica kranjsko ime, ker ne le, da smo sosedje Kranjske, temveč tudi naši kmetje ne govoré družega jezika razen kranjskega“ (t. j. slovenskega). Tržaško-laški dialekt je bil neki še v začetku sedanjega stoletja ves namešan s slovenskimi besedami in se je po malem vedno bolj približeval beneškemu, kateremu je sedaj skoro

enak. Vendar še zdaj rabijo tržaški Labi sploh slovenske besede: kljuka, pek, svitek, smetana (zmétena), potok (patok)... Slovenščina okoličanov je precej dobra; zlogi in končnice se izgovarjajo dosti čisto, le množina brezpotrebniških laških besed jezik kazí, kar pa nij čudno pri takih razmerah, kakoršne so tukaj. Pri vseh dosedanjih neugodnih okoliščinah so se vendar ohranila slovenska imena in slovenska narodnost v tržaški okolici, in to naj nas okoliške Slovence spodbuja, da si te svetinje še dalje ohranimo in naj nikdar ne pozabimo — da sinovi Slave smo!

Razne vesti.

* (Ustrelil) se je v Subotnici na Ogerskem vpokojeni domobranski polkovnik V. pl. Szabo zaradi dolgov.

* (Zblaznela.) Grofici Šafgoč v Berlinu je umrl nedavno mož, potem pa kmalu dvoje otrok. To je kalilo duhá te gospé; planila je z okna svojega stanovanja in je z glavo zadela se na železen rob neke pumpe. Dihala je še, ko so jo pobrali, a potlej je kmalu izdihnila dušo.

* (Detorop.) Sicilijanski lopovi so te dni, kakor se iz Rima telegrafira, uropali dečka nekega velikega posestnika z imenom Reina in terjajo zanj 5000 lir. Poprej so uže od Reine terjali denarji; on jim ga nij dal, zato so mu pa otroka ugrabili.

* (Malo). V neki gostilni v Berlinu je sedel pred nekaterimi dnevi znani princ P. in natakár mu da list, na katerem so jedi zapisane. Princ list pogleda pa ga natakárju da nazaj, ter zareži: „Družega nič! to je prokleto malo“. — Pri mizi zraven je sedel student; tudi temu da na zahtevanje natakár list. Dijak ga pogleda in pravi: „Družega nič! To je prokleto malo“. Zda ves razsrjen skoči princ po konci ter študentu zavpije: „Kako se morete drzniti, mene posnemati, jaz sem princ P.“ — Študent pa dalje sedi in hladnokrvno pravi: „Družega nič! To je prokleto malo“.

* (Viharji) na Angleškem se vedno trajajo. Na Francoskem, v Dovru, je vihar te dni razdril nasip pri luki in velik del železnice. V Londonu je reka Tameza preplula cel od del mesta.

Tujci.

9. januarja:

Pri Slonu: Hinc iz Dolenjskega. — Kaitharok iz Tržida. — Kobler iz Litije. — Lengyl iz Kanize. Škufca iz Rateč.
Pri Maltét: Breč iz Dunaja. — Reich od sv. Križa. — Herz iz Dunaja. — Mörtl iz Celovca. — Mara iz Dunaja. — Stern iz Zaloga.

Dunajska borza 10. januarja.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	61	gld.	30	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67		60	
1860 drž. posojilo	112		—	
Akcije narodne banke	808		—	
Kreditne akcije	141		—	
London	125		55	
Napol.	10		1/2	
C. r. cekini	5		96	
Srebro	114		80	

Razpis učiteljske službe.

Pri enorazrednej ljudske šoli v **Nadanjeselu** (pri sv. Mihelu) v Postonjskem okraju, se oddaje služba učitelja z letno plačo 500 gold. in prostim stanovanjem v šolskem poslopji; želi se orglanja sposoben učitelj, za kar se tudi primerna plača dobi, najmanj pa 60 gold.; kraj je tukaj prijuden, postaja sv. Peter južne železnice je pol ure od učiteljevega stanovanja. Prositelji naj pošljejo svoje prošnje z dotičnimi spričevali podpisaneu krajnemu šolskemu svetu najdalje do

1. februarja 1877.

Krajni šolski svet Nadanjeselo,

26. decembra 1876.

(413—3)

Valenčič, prvomestnik.

Graške špiritne drože

dobivajo se vsak dan sveže (frišne) v prodajalnici steklenega blaga gosp. **Franca Kolmana** na glavnem trgu št. 236 iz prijaznosti do (378—11) **A. Schneiderja**.
Menj ko pol kilograma (1 funt) se ne prodaje.

Umeteljni

zobje in zobovja

z značnim tiskom ali brez njega, lepi, naravni, namenu odgovorni, se po najnovejši metodi delajo in ne da bi se korenine izruvale, postavljajo.

Vse operacije: plombaranje z zlatom, polnili, piljenje, čiščenje in drenje zob, se, kakor se je izkusilo, brez hudih bolečin izvršuje pri

(370—8)

Paichelu,

zdravniku za zobe, pri Hradeckega mostu, v Maljeveji hiši I. nadstropje.

Pošten dacar se išče.

Mož mladih ali vsaj srednjih let, kateri je uže bil en čas dacar, in je trden v računstvu, sploh mora biti za rabo ovega dela, ki mu je pa mogoče se s kavčijo od 10... 1. skazati in uložiti, naj se blagovoli z njegovimi spričevali na Josip Jakliča v Smartnem pri Litiji na Kranjskem, kateri je reprezentant za litijski okraj, obrniti, ter dobi precej službo. — Več o tem usno. (6—1)

Josip Jaklič, reprezentant.

Lepa vila

s hlevi, na tržaški cesti, krasno ležeča, blizu fabrike za tobak, se po ceni prodaje.

Natančneje poroča o tem administracija tega lista. (416—5)

Pravo, nedišeče, okusno

Olje iz sala dorševih jeter

iz **Bergena** v **Norvegiji**,
frišno došlo.

Dobro zdravilo proti prsnim in pljučnim bolečinam. (381—9)

V flašah po 70 kr., z naukom, kako se rabi.

Pravo se dobiva pri **Viktorju Trukoezy**, mestni trg št. 4, lekarna „pri samorogu“ v Ljubljani.

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz **Bergena** na **Norveškem**;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;
nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

se železnim jodirom 1 steklenica 1 gold.
Da se ponarejevanju izogne vtisneno bode moje ime na vsakej steklenici.

(53—47)

Gabriel Piccoli,

lekar, na dunajski cesti v Ljubljani.

Ravnokar je v „Narodne tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Potem

Trije javni govori.

Govorili prof. Fr. Šuklje, Iv. Tavčar in prof. Fr. Wiesthaler v Ljubljanski čitalnici. 8° 9 pol. Cena 30 kr.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.